

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/36/2025                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8122205475                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 15.04.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Miroslav Šepták           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:8122205475.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. Č., narodeného XX. H. XXXX, F., F. XX, proti žalovanej Československej obchodnej banke a. s., Bratislava, Žižkova 11, IČO: 36 856 140, o vydanie bezdôvodného obohatenia 849,84 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17Csp/92/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 05. novembra 2024, sp. zn. 13CoCsp/17/2024, takto

### rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 17Csp/92/2022-157 z 12. marca 2024 zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 847,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 379, 22 eur od 30.06.2021 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 175, 02 eur od 30. 04. 2022 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 295,60 eur od 11.01.2024 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník; § 1, § 2 písm. a) a b), § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“); § 52 ods. 1 až 3; § 53 ods. 1, 2 a 4, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 489, 517 ods. 1 a 2, § 563, § 879f ods. 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník; § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v

znení neskorších predpisov; § 3 ods. 1, 3 a 5 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že právny predchodca žalovanej a žalobca uzavreli (dňa 19.11.2003) zmluvu o úvere, ktorá je spotrebiteľského charakteru. S ohľadom na obsah zmluvných dojednaní Zmluvy o vydaní kreditnej karty KOZ z 19.11.2003, povahu strán sporu, kde žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaná, resp. jej právny predchodca (s ohľadom na výpis z obchodného registra spol. ISTROBANKA, a. s.) ako dodávateľ, mal súd prvej inštancie za to, že uvedený právny vzťah sa má spravovať ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia dotknutej zmluvy. Vzhľadom na všetky okolnosti súd prvej inštancie dôvodil, že v danom prípade rozhodcovský rozsudok (Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2009-903 z 11.06.2009, ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) nevytvoril prekážku rozhodnutej veci a skutočnosť, že exekúcia bola ukončená iným spôsobom než vyhlásením neprípustnosti exekúcie, nie je prekážkou pre posúdenie, že dotknutý exekučný titul je paakt, nulitný, neexistujúci akt i bez výslovného rozhodnutia exekučného súdu. Na prípady, kedy exekučné súdy zastavili exekúciu pre jej neprípustnosť z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa rozhodcovskej doložky dopadá následok, že takýto rozhodcovský rozsudok, resp. exekúcia, ktorá sa vykonávala na jeho podklade nepredstavuje prekážku pre úspešné kompenzačné konanie. V danom prípade exekúcia skončila na návrh oprávneného podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu však uvedené nebráni posúdeniu, či sa v skutočnosti nejednalo o exekúciu vedenú na podklade paaktu, nulitného exekučného titulu. Skúmanie vykonateľnosti exekučného titulu môže nastať aj v (neskorších) štádiách exekučného konania, ktoré nasledujú po postupe exekučného súdu v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Prípadné neoprávnené nároky sa samotným vykonaním exekúcie nestávajú oprávnenými. Súd prvej inštancie vzhľadom na znenie rozhodcovskej doložky, ktorá sa nachádzala iba vo VOP, nebola osobitne vyjednaná a nútila spotrebiteľa riešiť spory s dodávateľom v rozhodcovskom konaní, mal za to, že uvedené zmluvné dojednanie vo VOP je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Uviedol, že rozhodcovský rozsudok vydaný na podklade neplatného zmluvného dojednania - neprijateľnej rozhodcovskej doložky nebol spôsobilým exekučným titulom. V súvislosti s preskúmaním zmluvy o vydaní kreditnej karty KOZ v rámci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavrel, že táto zmluva neobsahuje údaj o RPMN, ktorý je jedným z najvýznamnejších ukazovateľov výhodnosti poskytovaného úveru. Absenciu zvedenej obligatórnej náležitosti pritom zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou celého úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je ako taká síce platná, avšak vzhľadom na jej nedostatok nemohol veriteľ - žalovaná požadovať od spotrebiteľa viac, ako vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov bez úrokov a poplatkov.

1.2. Súd prvej inštancie mal následne preukázané, že žalobca plnil celkovo minimálne sumu 2.175,60 eur (165,97 eur dňa 06.08.2007 a od 29.05.2010 do 06.10.2015 celkom sumu 2.009,63 eur). Žalobca pritom čerpal na základe dotknutej úverovej zmluvy sumu 1.327,76 eur (40 000 Sk). Vzhľadom na uvedené na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu vo výške 847,84 eur. V súvislosti s námietkou premĺčania zo strany žalovanej súd prvej inštancie konštatoval, že je nedôvodná, keďže pri premĺčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná subjektívna a objektívna premĺčacia doba, ktorá sa viaže na skutočnú vedomosť o skutkových okolnostiach (nielen predpokladaná vedomosť o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia). Súd prvej inštancie uviedol, že z predloženého úradného záznamu, rovnako ako aj z výpovede žalobcu vyplynulo, že sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel až 12.06.2020, kedy nahliadol do exekučného spisu. Počas celej doby trvania úverovej zmluvy žalobca riadne plnil v zmysle zmluvných dojednaní, čo jasne indikuje, že nevedel o potenciálnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaná neprodukovala žiadny dôkaz, ktorý by vyvrátil uvedenú skutočnosť. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dostatočným spôsobom osvedčil, kedy sa skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení na strane veriteľa- žalovanej na svoj úkor a voči komu ho má uplatniť. Žaloba bola podaná na súde 10.06.2022, teda pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premĺčacej doby plynúcej odo dňa nazretia do spisu, resp. rozšírenia žaloby bolo podané včas v rámci plynutia subjektívnej premĺčacej doby, a teda nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premĺčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premĺčacej doby. V súvislosti s objektívnou premĺčacou dobou konštatoval, že pôvodný veriteľ bol bankou, ktorá sa dlhodobo zaoberala aj poskytovaním úverov, a teda jej povinnosťou bolo poznať a

dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaná je taktiež subjektom dlhodobo pôsobiacim na finančnom trhu, ktorej predmetom činnosti je taktiež aj poskytovanie úverov. Ak teda takýto objekt pôsobiaci na finančnom trhu ako veriteľ, teda bezpochyby čo sa znalostí a problematiky náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere týka - silnejšia zmluvná strana v spotrebiteľských vzťahoch, v rozpore so zákonom prijíma i plnenia, na ktoré v dôsledku koncipovania v rozpore so zákonom nemala nárok, jej konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd prvej inštancie mal za to, že od prijatia úhrad žalobcu, ktoré žalovaná prijala v období od 10.06.2012 až do 06.10.2015 (a tieto sú úhrne v sume 1354,66 eur) neuplynula desaťročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia a prípadný nárok žalobcu na bezdôvodné obohatenie do výšky tejto sumy si tak žalobca uplatnil včas.

1.3. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Úroky z omeškania priznával žalobcovi až odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti plnení bezdôvodného obohatenia v zmysle výziev zo strany žalobcu, resp. rozšírenia žaloby podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Dňom splatnosti bezdôvodného obohatenia v takomto prípade bol až deň nasledujúci po doručení výzvy žalobcu, resp. rozšírenia žaloby žalovanému, a teda v prípade plnenia vo výške 379,22 eur nastalo omeškanie v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka až dňa 30.06.2021, v prípade plnenia vo výške 175,02 eur až dňa 30.04.2022 a v prípade plnenia vo výške 295,60 eur až dňa 11.01.2024. Vždy v deň predchádzajúci uvedeným dátumom mohol ešte žalovaný dobrovoľne splniť svoju povinnosť a nebol v omeškaní, a to s ohľadom na preukázané dátumy doručenia jednotlivých výziev, resp. rozšírenia žaloby (viď odpoveď žalovaného zo dňa 28.06.2021 na čl. 14, výsledok sledovania zásielok na čl. 17 a viď doručenia na čl. 133 spisu). Čo sa týka výšky úrokových sadzieb, tieto boli určené v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, ktorá bola k jednotlivým dňom omeškania vo výške 0,00 % a vo výške 4,5 %.

1.4. Súd prvej inštancie sa však nestotožnil so žalobcom uplatnenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, keďže za primeranú daným okolnostiam, tak ako ich popísal aj samotný žalobca v žalobe (predovšetkým majetkový zásah do práv žalobcu, postoj žalovanej, porušenia práv a povinností na strane žalovanej - absencia nevyhnutného údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere a vedomé obohacovanie sa na úkor žalobcu, trvanie zásahu do práv žalobcu) súd považoval za adekvátnu s ohľadom aj na rozhodovaciu prax súdov vo výške 300 eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá žalobcovi vznikla konaním žalovanej. Taktiež je zároveň určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovanej trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovanú, resp. jej právneho predchodcu, ktorý pri dojednávani spotrebiteľskej zmluvy konal závadne. V rámci ďalších nárokov žalobcu (náhrady škody a náhradu škody - nemajetkovej ujmy) súd prvej inštancie uviedol, že tieto nároky nepovažoval za dôvodné, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktorým by preukázal vznik materiálnej alebo nemateriálnej škody, preto v tejto časti žalobu zamietol. V časti náhrady škody uplatňoval žalobca obdobu trov konania (za kancelárske potreby), považoval súd prvej inštancie za nedostatočne preukázané v súvislosti s predmetom konania. Rovnako za nepreukázanú, nedôvodnú a prakticky sa prelínajúcu s primeraným finančným zadosťučinením považoval časť v rámci primeraného finančného zadosťučinenia.

1.5. V rámci zamietnutia návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania vyžiadanimi listín o doručovaní písomností žalobcovi zo strany exekútora, súd prvej inštancie nepovažoval za prínosné a vôbec potrebné sa bližšie zaoberať tým, ktoré písomnosti boli presne žalobcovi doručené v priebehu exekučného konania, nakoľko uvedené by nebolo spôsobilé ovplyvniť konečné rozhodnutie vo veci. Žalovaná mienila navrhovaným dôkazom preukázať, že žalovaná sa mohla alebo aj dozvedela o exekúcii už skôr. To by však nemalo vplyv na jej vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia alebo vedomosť o možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca bol síce v určitých častiach konania úspešný, avšak v niektorých častiach konania bol neúspešný. Vyjadriť pritom konkrétny pomer jeho úspechu exaktným

spôsobom je pritom značne obtiažne. Žalobca mal iba nepatrný neúspech v časti týkajúcej sa nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia a plný neúspech mal v časti týkajúcej sa náhrady škody a náhrady škody - nemajetkovej ujmy. Za plný úspech žalobcu je potrebné považovať jeho úspech v konaní o primerané finančné zadostučinenie - hoci súd v konečnom dôsledku nepriznal žalobcovi ním požadovanú výšku primeraného finančného zadostučinenia, a to z dôvodu, že výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Za daného stavu súd prvej inštancie považoval za spravodlivé vysloviť, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Navyše, zo spisu nevyplyva, že by niekto zo strán vznikli nejaké trovy konania, keďže žiadna zo strán nebola v konaní právne zastúpená a doposiaľ nehradili strany sporu žiadne súdne poplatky.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 05. novembra 2024 sp. zn. 13CoCsp/17/2024 návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie zamietol; potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd skonštatoval správne zistený skutkový stav, ako aj správne právne posúdenie, pričom si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal a na doplnenie dodal nasledovné - k neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky k neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, na základe ktorej došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, odvolací súd uviedol, že rozhodcovská doložka nebola medzi účastníkmi zmluvy individuálne dojednaná (bola len súčasťou VOP), nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu, v dôsledku čoho exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, nie je spôsobilým exekučným titulom a ako taký nemohol byť podkladom pre vykonanie exekúcie. V rámci oprávnenia exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/ 146/2011. Je nepochybné, že v prejednávanej veci žalobca vystupoval ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupovala v predmetnom právnom vzťahu ako osoba konajúca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pretože bola uzavretá medzi veriteľom, bankou, predmetom činnosti ktorej je aj poskytovanie úverov a spotrebiteľom, fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. S poukazom na uvedené bolo potrebné v danej veci aplikovať právnu úpravu o ochrane spotrebiteľa; čiže aj posudzovanie objektívnej premlčacej doby bolo podľa Občianskeho zákonníka pre spotrebiteľa priaznivejšie. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne posúdil začiatok plynutia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby od prijatia platieb žalovanou za obdobie od 10.06.2012 do 06.10.2015 v celkovej výške 1.354,66 eur, a to s prihliadnutím na dátum podania žaloby dňa 10.06.2022 a sumu, ktorú súd žalobcovi priznal titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 847,84 eur. Táto suma totiž svojim rozsahom zodpovedá nepremlčaným platbám za obdobie od 10.06.2012. Odvolací súd akcentoval, že v danom konaní na poskytnutie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov strán sporu nie je potrebný na rozhodnutie vo veci výklad práva Európskeho spoločenstva, podávaný Súdny dvorom v konaní o prejudiciálnej otázke. Za daného stavu nie je potrebné aktuálne riešiť prejudiciálne otázku nastolenú žalobcom, a to vzhľadom na to, že súd prvej inštancie aj odvolací súd vychádzali z toho, že len vo vzťahu k právnomu zastúpeniu prostredníctvom advokáta si môže tento nárokovať zaplatenie náhrady za stratu času a náhradu za kancelárske práce, čo je nepochybne premietnuté v rámci režijného paušálu. V súvislosti s namietaným výrokom o trovách konania odvolací súd uviedol, že žalobca svoje tvrdenia nepreukázal. Napadnutý rozsudok preto ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 396 ods.1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“) bez právneho zastúpenia a spísania dovolania advokátom.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443

CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

5. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

6. Civilný sporový poriadok vyžaduje, aby dovolanie bolo podané na to oprávnenou osobou (§ 424 až § 426 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 427 CSP), smerovalo proti prípustnému predmetu dovolania (§ 419 až § 423 CSP) a spĺňalo zákonom vyžadované náležitosti vrátane osobitnej podmienky povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní (§ 428 a § 429 CSP). Podmienky prípustnosti dovolania sú vzájomne previazané; pre úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku musia byť splnené nielen všetky kumulatívne, ale zároveň súčasne.

7. Podľa § 429 ods. 1 a 2 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

8. Podľa § 436 ods. 1 CSP ak má dovolanie vady podľa § 429 CSP a dovolateľ nebol riadne o povinnosti podľa § 429 CSP poučený v odvolacom konaní, súd prvej inštancie vyzve dovolateľa na odstránenie vád a poučí ho o následkoch neodstránenia vád dovolania.

9. Ustanovenie § 436 ods. 1 CSP predstavuje jedinú (výnimočnú) procesnú situáciu, v ktorej súd prvej inštancie prihliada na existenciu vád dovolania a dovolateľa vyzýva na ich odstránenie. Tento postup súdu prvej inštancie sa týka výlučne vád dovolania v zmysle § 429 ods. 1 CSP a ich výskytu v prípade absencie alebo nedostatočného poučenia dovolateľa odvolacím súdom.

10. Procesná situácia, pri ktorej súd prvej inštancie prihliada na vady dovolania a dovolateľa vedie k ich odstráneniu, nenastáva v prípade existencie vád podľa § 429 CSP vtedy, keď bol dovolateľ riadne poučený odvolacím súdom o náležitostiach dovolania a zastúpení dovolateľa v dovolacom konaní (rovnako táto situácia nenastáva pri zistení iných vád, než sú vady dovolania v zmysle § 429 CSP). V takom prípade súd prvej inštancie dovolateľa nevyzýva na odstránenie vád dovolania a spis bez ďalšieho predkladá na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

11. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016, stanovila osobitnú podmienku dovolacieho konania, vzťahujúcu sa k spísaniu dovolania zvoleným advokátom a jeho k obligatórnemu zastúpeniu advokátom v dovolacom konaní. Najvyšší súd v uznesení z 18. decembra 2019 sp. zn. 4Cdo/190/2019 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 39/2020 judikoval právnu veru v znení: „spísanie dovolania advokátom je obligatórnou podmienkou dovolacieho konania, ktorá musí byť splnená už pri podaní dovolania; jej nedostatok je síce odstrániteľný, avšak len do uplynutia zákonnej lehoty na podanie dovolania. To neplatí, ak dovolateľ nebol riadne poučený odvolacím súdom“.

12. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobca bol súdom prvej inšancie, ako aj odvolacím súdom riadne poučený o náležitostiach dovolania vyplývajúcich z § 428 a § 429 CSP. Rovnako bol poučený o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci (v poučení rozsudku odvolacieho súdu - v spise na č. l. 240).

13. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 13. septembra 2018 p. zn. IV. ÚS 489/2018 v súvislosti s interpretáciou ustanovenia § 429 ods. 1 a 2 CSP vyslovil, že „ak obligatórnou náležitosťou dovolania je aj jeho spísanie advokátom, je potom logické, že nedostatok tejto podmienky je možné odstrániť len v lehote na podanie dovolania, keďže ide o podmienku, ktorá musí byť splnená už pri jeho podaní“.

14. Vzhľadom na uvedené dôvody, dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu v súlade s § 447 písm. e) CSP z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 429 CSP. Z dôvodu rozhodnutia o podanom dovolaní z procesných dôvodov, dovolací súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia neposudzoval.

15. Výrok o trovách konania dovolací súd v súlade s § 451 ods. 3 CSP neodôvodňuje.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.